

Mona Juuls folkemødetale

Taler

Mona Juul
Formand for Konservative

Dato

15. juni 2024

Sted

Hovedscenen, Allinge

Kære alle sammen

Tak, fordi I er kommet til Folkemødet. En folkefest, jeg har været med til i mange år. Også før jeg gik ind i politik.

Jeg siger tak, fordi det er helt op til os selv at holde liv i vores demokrati. Og derfor handler min tale også om demokratiet netop nu – lige dér hvor vi står nu: I en usikker verden, hvor der er brug for, vi finder ind til den bedste version af os selv.

Vi skal nemlig vise, at demokratiet også er et godt fællesskab.

For sandheden er, at mange i dag trækker sig fra den hårde offentlige debat. Derfor er det også en fornøjelse at se jer her i dag og mærke, at vi er her, fordi vi vil hinanden.

Så dét skal vi tale om. Dét – og hvad en abe på flugt fra Odsherred zoologiske have har med miljøministeren at gøre.

Jeg må da indrømme, at nogle dage før jeg skulle herover, så tænkte jeg: Nu skal jeg til Bornholm, have en is, møde nogle danskere ... og råbes ind i hovedet af en, der vil have fred i verden. (Pause).

Det lyder som satire. Men alt for mange forsamlinger og arrangementer bliver for tiden ødelagt af demonstranter, som råber, mens andre taler.

Bare fordi de selv synes, de står for et særligt ophøjet synspunkt.

Det er ikke sådan, vi gør i Danmark, når vi er bedst. Vi angriber ikke hinanden med vildt råberi, indtil den anden part overgiver sig. Eller vender ryggen til os.

Nej, vi synes nemlig, at man taber, når den anden part vender sig væk. For når de andre vender ryggen til, så dør fællesskabet.

Og hør lige her: I det seneste år har hver tiende dansker afholdt sig fra at deltage fysisk i den offentlige debat ved for eksempel borgermøder. (Pause!). Hver tiende. Fordi de frygter negative reaktioner. (Pause).

Hver tredje undlader at deltage i debatten på sociale medier af samme årsag. Det viser en rapport fra Institut for Menneskerettigheder. Jeg har selv mødt både tilråb, afbrydelser og trusler i forbindelse med en grundlovstale. Der skal mere til at slå mig ud, men folk gider da ikke komme til politiske arrangementer, hvis der er bøller.

Her på Folkemødet har demonstranter også afbrudt arrangementer. Og 8. marts blev et stort arrangement om kvinders rettigheder ødelagt af det, jeg efterhånden får lyst til at kalde råbe-vold: Målrettede angreb på andre og deres forsamlings- og ytringsfrihed.

Jeg forstår dem, der vil høres. Men ikke dem, der nægter at lade andre at blive hørt.

Helt ærligt! Kan vi ikke blive enige om, at holdninger skal måles på styrken af argumenterne, og ikke på lydstyrken? Skal vi ikke blive enige om, at vi går efter give hinanden et smil på læben, så vi gider tale sammen igen i morgen? :-)

Jeg synes, vi skal til at lytte noget mere. Lytte højere.

Jeg vil også lytte mere – og højere. Lytte og så modargumentere, hvis der er behov. Altså når de andre har talt færdigt. Det er sådan, de voksne gør i Danmark – undskyld, jeg siger det. Derfor har jeg også taget min egen medicin og har lyttet til de demonstranter, der ødelagde et arrangement på Københavns Universitet.

For jeg vil da vide, hvorfor de ødelægger det for fællesskabet.

Deres talsmand sagde til pressen: "Den debat fortjente ikke at finde sted, fordi den var så langt fra virkeligheden."

Den fortjente ikke at finde sted? De mennesker havde åbenbart ikke fortjent at tale med hinanden. Men hallo! I Danmark skal man ikke fortjene retten til at sige noget eller stemme, og det koster ikke penge.

For vi er et frit land! Hvor vi tror på samtalen. Hvor vi vil hinanden det godt.

Og sådan har de fleste det heldigvis. Derfor er der også håb for, at vi kan gøre det trygt for alle at være med i den offentlige samtale igen.

Det er jo årsdag for genforeningen i dag. Og Valdemarsdag. Så jeg synes lidt, at det ligger i luften, at vi nok skal finde ud af det med hinanden.

Det er også en påmindelse om, vores fællesskabs historie. Og om, at vores demokratiske kultur er noget, vi skal bevare ved at dyrke den. Og derfor endnu engang tak til alle jer, der er mødt op her i dag. Det betyder mere, end de fleste aner.

Det hele har fået mig til at tænke: Hvad tænker børn dog, når de ser alt det her?

For det er lidt ligesom med fodbold: Når de store stjerner filmer eller sparker modstanderen ned, så gør lilleputterne det også. Det smitter simpelthen.

Det smitter, når politikere ikke lader hinanden tale ud, og når demonstranter signalerer til andre unge, at det er en okay at undertrykke andre med råbe-vold.

Som så ofte før, er det op til de danske forældre at rage kastanjerne ud af ilden for deres børn. Det er jo forældrene, der ender med at skulle forklare det hele.

Men det er ikke let. Børnefamilierne er i forvejen pressede. Og internettet, hvor meget af den offentlige debat foregår, er farligere end som så. For børn og unge

har adgang til både det bedste og det allerværste fra det uendelige internet. De har det i lommen.

Her er der alt fra videoer fra Al-Qaeda til inspirerende undervisningsmateriale i matematik – der er instruktioner i at skære mangoer ud og vistnok en hel del billeder af kendte kvinders fødder. Ikke at jeg endnu har fattet en bjælde af hvorfor.

Især det første er voldsomt. Og allermest for børn. For nogle ting kan man simpelthen ikke glemme, når man først har set dem. (Pause). Og hvad gør man så lige som mor eller far? (Pause!). (Oooog lidt mere pause, kig evt. lige rundt på folk). I en ny rapport fra Børns Vilkår kan jeg læse, at tre ud af ti børn i 4. klasse har set indhold på nettet, som gjorde dem bekymrede eller ubehageligt til mode. Jeg kan også læse, at det er dobbelt så mange i 7. klasse. Det er jo helt vildt.

I den mildere ende kan børn tage DR's quiz om, hvilken karakter fra Matador de er. Det kan næsten ikke gå galt. Men hvem taler lige med børnene, hvis de bliver lærer Andersen??

I Det Konservative Folkeparti vil vi gerne gøre det lettere at være forældre. Der skal simpelthen være politisk opbakning. Og derfor skal techgiganterne have en bøde, hvis de bliver taget i, at de lukker små børn ind på platformene. Ligesom en natklub får en bøde, når de lukker 15-årige ind til baren om natten.

Der er aldersgrænser i dag. Nu skal de også til at overholde dem. For sådan gør gode fællesskaber: De passer på de mindste. Og vi roder jo alle sammen rundt på nettet. For vi har FoMo (fear of missing out) – frygten for at gå glip af noget, de andre er med til. Det er sådan set ironisk. Vi går glip af fællesskabet og nærheden med hinanden, fordi vi kigger på en skærm, så vi føler, at de andre ikke oplever noget uden os.

Ja, selv statsministeren er for meget på nettet. For hun forklarede på Folketingets talerstol, at hun havde fundet på det der med, at folk skulle arbejde hårdere ved samlebåndene – fordi hun havde været for meget på Instagram ... Som hun sagde: ”Jeg blev fanget ind i Instagram og fortællingerne om nogle få, der helt vælger arbejdslivet fra”. Ja, det sagde hun altså, og det gik så ud over danskerne. Men jeg tænker, at vi på en måde var heldige. Hvad kunne hun ikke have fundet på, hvis hun havde set de forkerte videoer på YouTube ...

Ved I, hvad jeg tror? Jeg tror, at det voksne Danmark skal til at finde modenheden frem. Jeg tror, at løsningen – også her – er, at vi søger fællesskabet.

Og får talt sammen. Sådan rigtigt talt sammen. Og set hinanden i øjnene.

Men hov, hvad har det lige med demokrati at gøre?

Det hele.

Fordi demokrati handler om tillid. Tilliden til, at vi bliver hørt. Også selvom vi ikke råber.

Tilliden til, at vi finder ud af det sammen. Og sådan en tillid er nemmere at få, når vi ser hinanden i øjnene.

Når vi mødes over en tør kop kaffe eller en grillpølse og en fadøl.

For når man er fælles og kender sit kulturelle fundament, så bliver man dannet. Og så kan man lettere rumme og favne andre, fordi man er tryk i sine rødder. Så kan man bedre lytte til andre – også selvom de måske kan tænkes at have ret i noget, man ikke selv har tænkt over.

Især unge kunne have godt af mere ægte nærvær, tror jeg. Der må gerne være en modvægt til konstant at bevidne seneste nyt fra verdens brændpunkter og alverdens kendisdrama på sociale platforme og ”har du set den her nye taske”.

Hvad tror I, at den foretrukne hverdagsaktivitet er for en i 7. klasse? I 4. klasse er det samværet med vennerne. I 7. klasse er det at være på mobilen og computeren.

Vi har heldigvis masser at tale med dem om. Vi kan gå en tur i skoven. Og tale om vores klima og om vores natur. Her mangler det voksne Danmark virkelig at vise sig fra sin bedste side.

Tidligere i år slap en abe løs fra Odsherred Zoo. Og i nogle dage var vi derfor i

den absurde situation, at der var lige så mange aber i Odsherred, som der er fundet fisk i Vejle Fjord.

Dyrepasserne sagde: ”Det bedste er at lokke ham ind i et skur eller lignende ved at lægge en banan og så lukke døren”. Og jeg tænker ikke, at det virker med miljøministeren. Men vi vil godt nok gerne snart have ham ind i forhandlingslokalet.

For iltsvindet i Danmark er voldsomt. Og miljøminister Magnus Heunicke har gjort mere for Bornholm som DJ, end han har for havmiljøet.

Så der er lidt at tale med de unge om. De vokser også op i en anden demokratisk kultur i dag end man bare gjorde i det, unge ser som den sene oldtid: 1990’erne.

Nu er læserbreve med fuldt navn og adresse er erstattet af Facebook-profiler uden navn og billeder.

Eller falske navne, der gemmer på russiske trolde.

De holdt sig heldigvis væk ved Europa-Parlamentsvalget i søndags, hvor Det Konservative Folkeparti fik et godt valg. 1000 tak til alle jer der stemte på os! Jeg blev SÅ glad. Det var i sandhed ren badabing. For med jeres stemmer tror jeg endnu mere på at komme videre og fremad. Skridt for skridt. Med hovedet oppe og benene nede. Med sund fornuft og fokus på indhold, substans og faglighed. For politik må aldrig nogensinde bare reduceres til Instagram stories og gøgl. Jeg kan simpelthen ikke ha’ det. Det ødelægger vores tillid og det smadrer vores samtale.

Jeg holder faktisk ekstra øje med Europa-Parlamentet her efter valget. For der er områder af Europa, der er rykket så meget til højre, at de er tæt på at skifte tidszone.

Også her skal vi selvfølgelig lytte. Men der er grænser for, hvad vi vil være med til.

Men når man lever i omskiftelige tider, skal man holde fast i det, man ved er

ægte.

For så skal vi nok få løftet vores ansvar for, at verdens bedste demokrati også bliver oplevet sådan af alle.

Det har du (peg ud), du, du og jeg og jer derhjemme et ansvar for. Der er brug for, at vi alle sammen er den bedste version af os selv. Lad os vise næste generation, at der er noget at tro på. At vi lytter. At samtalerne fører til resultater. Og lad os vise det nu! Tak for ordet.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Det Konservative Folkeparti, Folkemødetale, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mona-juul-folkemodetale-2024>